

[Hanne Budtz.]

man kunne henvise kvinderne til mødre-hjem, kan jeg slet ikke forstå i dag. Mange af de kvinder, det vil komme til at dreje sig om, er jo gifte kvinder, der i forvejen har et hjem; her er oprettelse af flere mødre hjem overhovedet ikke nogen udvej.

Der har været megen tale om — og der har vel også nok hersket nogen misforståelse om — det forslag vedrørende oplysning om adoption, der er fremkommet i protestskrivelserne. Derfor er jeg glad for at kunne understrege, at det var og er et enigt udvalg, der har det synspunkt, at det kan aldrig være noget alternativ. En beslutning om svangerskabsafbrydelse skal foretages inden udløbet af den 12. svangerskabsuge, men en beslutning om adoption må og bør dog aldrig kunne træffes før efter, at barnet er født; så det kan aldrig være noget alternativ.

Man henviser også til, at p-pillen og andre nyere svangerskabsforebyggende metoder er opfundet, og så skulle hele problemet jo være klaret. Det kan ikke være klaret. Der er mængder af kvinder, der aldrig nogen sinde finder ud af at bruge disse midler, og her vil netop den mindre oplyste, den umodne kvinde, være den, der er langt den vanskeligst stillede; hun vil meget ofte ikke evne at planlægge på den måde, som er så let for kvinder, der har fået oplysning måske både i skole og andre steder derom.

Som sagt, gruppen er enig i, at der er et behov for den liberalisering, som findes i det af justitsministeren fremsatte lovforslag, og det vil vi stemme for.

Henry Christensen: Det er ikke min mening at ville udtale mig om substansen i det lovforslag, der her er til behandling, derom kan jeg for mit vedkommende henvise til de synspunkter, som det ærede medlem fru Eva Ree på venstres vegne har gjort gældende.

Når jeg har bedt om ordet, skyldes det en bemærkning fra hr. Johan Nielsen, hvori hr. Johan Nielsen opfordrede dette tings medlemmer til, uanset om man stemmer ja eller nej, alligevel at hjælpe til med at få sendt forslaget til folkeafstemning til sin tid. Nu havde det vel været rigtigst at have ventet med den opfordring, til vi var kommet til

tredje behandling, eller til efter, at tredje behandling havde fundet sted, men når hr. Johan Nielsen nu har rejst spørgsmålet — han har også rejst det ved tidligere lejligheder — og opfordrer de medlemmer, der i givet fald vil stemme for forslaget, til at medvirke til at sende det til folkeafstemning, så tror jeg, det er nødvendigt at gøre et par bemærkninger hertil. Også af den grund, at man ude i landet ofte møder det synspunkt, at uanset om I mener det ene eller det andet, kan I jo bare sende forslaget til folkeafstemning, når det til sin tid er blevet vedtaget.

Hvis man ville følge det synspunkt, som hr. Johan Nielsen har givet udtryk for, så ville det efter min mening ikke harmonere med, hvad der har været hensigten med den bestemmelse, der er indført i grundloven om folkeafstemning. Det er ganske klart, både sådan som bestemmelsen er formuleret, og sådan som hele diskussionen forud for denne bestemmelses indførelse forløb, at denne bestemmelse tilsigtede at give et mindretal af en vis betragtelig størrelse, der var imod, hvad et flertal her i folketinget ville gennemføre, en særlig forfatningsmæssig mulighed for at appellere sådanne forslag til en endelig afgørelse ved en efterfølgende folkeafstemning eller kræve en udsættelse, til der havde været nyt folketingsvalg. Det er altså ganske klart en regel, der tilsigter at beskytte et mindretal, et mindretal, som var forudsat at skulle være på mindst 60 medlemmer. Min opfattelse af bestemmelsen er den, at hvis man skriver under på en begæring om at sende et forslag, der er vedtaget her, vil folkeafstemning, så kan det kun fortolkes og opfattes som en opfordring til at få det forslag forkastet. Dette er en naturlig reaktion for medlemmer, der vil være klart imod et forslag; det er den adgang, der er stillet til rådighed for disse medlemmer, men det er en misfortolkning af grundlovsbestemmelsen, hvis man deraf vil slutte, at denne bestemmelse er udtryk for et almindeligt folkeafstemningsprincip.

Man kan meget vel diskutere, om man skal have et sådant i den danske forfatning. Det har man i enkelte andre landes forfatninger, men sådan er den danske forfatning ikke udformet. Denne forfatning er udformet sådan, at hvis der er et mindretal af en tilstrækkelig størrelse i dette folketing, så